

(Kort bemærkning).

Thorkild B. Frandsgaard (FRI):

Jeg kan klart svare på, at jeg ikke går ind for, at vi skal afskaffe regnskabsloven, selvfølgelig ikke, og vi skal indsende vores almindelige regnskab, for vi skal jo betale vores skat, og vi skal selvfølgelig også informere aktionærer osv., som det bliver nævnt. Selvfølgelig går jeg ikke ind for det, og jeg betragter det også som lidt af en finne.

Med hensyn til det andet med underleverandører: Det er rigtigt, at sådan står det nu. Jeg kan bekræfte, det er rigtigt, men jeg har bare den erfaring, at når jeg først begynder at gå noget ind i en lovgivning, så er der et næste skridt. Det er det, jeg tænker på.

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Jeg vil gerne sige ordførerne tak for mange og spændende indlæg og spørgsmål og betragtninger, og jeg håber, vi undervejs under udvalgsarbejdet får mulighed for at afklare de spørgsmål, man har rejst.

Jeg tror, det var hr. Kalnæs, der vistnok uden helt at tænke over konsekvenserne af det, han sagde, sagde, at det her er meget dårligt forbedret. Jeg er nødt til at sige til hr. Kalnæs: Det er altså groft at sige det i forhold til noget, der er utrolig godt forberedt. Vi har lavet en af de grundigste undersøgelser på basis af de to første regnskabsår, vi har haft spørgeskemaundersøgelse, vi har haft dialoger, vi har haft høringer, og vi har haft frem og tilbage.

Vi har her at gøre med et virkelig velforbedret stykke lovgivning, ikke et stykke lovgivning, der ligger fast i alle detaljer – det kommer jeg tilbage til om et øjeblik – men som giver et udviklingsperspektiv, som er præget ikke bare af høje miljømæssige ambitioner, men også af et ønske om samarbejde med erhvervslivet. Jeg tror, mange virksomheder ville have meget svært ved at genkende de partiers, som jeg går ud fra de stemmer på ved valgene, negative, for ikke at sige meget negative, holdninger til grønne regnskaber her i Folketinget, men derom senere.

Der er gjort et kæmpeforarbejde, og det vil jeg jo selvfølgelig gerne kvittere for i forhold til mine medarbejdere. Der er faktisk gjort et virkelig godt stykke arbejde på det her område, og jeg vil også kvittere i forhold til de organisationer, som er gået meget seriøst ind i det her bilde.

Hr. Kolstrup spurgte, om vi var interesserede i at have ham og hans parti med: Ja, når jeg sidder og hører på debatten, så er vi ikke bare interesserede, fordi vi godt kan lide hr. Kolstrup og hans sympatiske holdninger og synspunkter og det gode samarbejde, vi har med ham, og som vi gerne vil se fortsat også på det her område, men så er det jo simpelt hen en nødvendighed at have ham med.

Det må være SF og Enhedslisten, måske Kristeligt Folkeparti, vi kan forlade os på. Det synes jeg også man skal være klar over i Dansk Industri og andre steder. Det er dér, samarbejdspartien er, fordi de øvrige partier jo fornægter det, der er hovedideen i forslaget, nemlig at man lægger op til forhandlinger om at få udviklet det her instrument så godt som overhovedet muligt, uden at det fører til bureaukratiske belastninger af virksomhederne. Og når man så har fundet den rigtige måde at gøre det på, så har man de nødvendige bemyndigelser til at gennemføre det i praksis. Det er det, der er ideen i lovgivningen.

Der er en snæver sammenhæng mellem bemyndigelsestankegangen og frivillige aftaler eller aftale- eller forhandlingsvejen. Hvis ikke man har bemyndigelserne, så kan man jo ikke lave de aftaler, man gerne vil have, så har de ingen mening, så ved man ikke, om de bliver gennemført i praksis.

Et af kritikpunkterne over for strategien omkring frivillige aftaler har netop været, at der ikke har været det tilstrækkelige hjemmelsgrundlag til at få aftalerne gennemført i praksis, der har ikke været de nødvendige instrumenter til at få dem håndhævet.

Når vi ofte har store vanskeligheder i forhold til EU, når vi bruger aftaler, og når EU er meget kritisk over for frivillige aftaler, så er det netop på grund af de juridiske problemer med frivillige aftaler.

Forudsætningen for brug af aftaler er, at man har de nødvendige hjemler, og det er det, forslaget her lægger op til. Der er nogle hjemler, vi vil udnytte hurtigt, der er nogle, der har et mere langsigtet perspektiv i sig, f.eks. i forhold til landbruget, men alle disse bemyndigelser er jo ikke noget, en minister vil bruge i en fri overvejelse, i en eller anden kapricøs stemning, det er alt sammen noget, man vil udnytte efter forhandlinger med de partier, der står bag lovgivningen, men jo også med alle de brugere, der er af lovgivningen; det siger sig selv. Det er helt normalt, at det er sådan, det foregår.